Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2217/2023
23.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовић, Марије Терзић, Весне Филиповић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП ...-... ..., коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 160/23 од 11.01.2023. године, у седници одржаној 23.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 160/23 од 11.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 160/23 од 11.01.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1704/22 од 28.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћених дана годишњег одмора за 2020. годину исплати износ од 11.221,60 динара са законском затезном каматом почев од дана утужења 13.11.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности овог суда који је поднео тужени. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 63.248,00 динара, а на износ од 59.000,00 динара законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 160/23 од 11.01.2023. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1704/22 од 28.09.2022. године у ставу првом и другом изреке и жалбу тужене у том делу одбио као неосновану. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу трећем изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 58.748,00 динара са законском затезном каматом на износ од 54.500,00 динара почев од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 63.248,00 динара са каматом на износ преко наведеног до износа досуђеног првостепеном пресудом.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер је одлука о усвајању тужбеног захтева у складу са судском праксом о примени материјалног права из одредбе члана 76. Закона о раду, да лице коме је престао радни однос, има право да, уколико није искористио годишњи одмор у целини или делимично, на новчану накнаду у висини просечне зараде у претходних 12 месеци сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора, при чему се не улази у питање кривице односно разлога због којег годишњи одмор није искоришћен. Не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права.

Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 13.11.2020. године, а вредност предмета спора је 11.221,60 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић